

Pingstkyrkan, Köping 161022

Neh 2:11-20

Nehemja var en av de judar som stannat kvar i Babylonien efter judarnas fångenskap. En del av folket hade återvänt till Jerusalem och Israel, men många valde att stanna kvar i sitt nya hemland där de hade etablerat sig och hade det bra. Nehemja hade en hög position som munskänk åt kungen, och ansvarade för att kungen inte fick förgiftad mat. Han åtnjöt förtroende och en dag märkte kungen att Nehemja inte mådde bra och frågade varför, vilket i sig var något oerhört. Och Nehemja tog mod till sig och berättade om de nyheter han fått hemifrån att landet låg öde, att murarna runt Jerusalem fortfarande var nedrivna och att tillståndet var ganska kaotiskt. Och att han verkligen ville hjälpa sitt folk att komma på fötter igen. Och så bad Nehemja om kungens tillåtelse att få ledigt från sitt jobb som munskänk för att åka till Jerusalem för att se om han kunde göra något. Och kungen inte bara svarade ja utan gav honom personliga rekommendationer och såg till att han fick kontakter som kunde bistå med material till återuppbyggnaden.

Hans uppdrag blev att bli kungens guvernör - ståthållare i Juda – så han kom inte bara som en av deras landsmän, utan med ett dubbelt uppdrag, och kom att stanna i landet i 12 år.

Det måste ha väckt uppmärksamhet när han kom, för han hade officerare och beriden eskort med sig, och många undrade säkert varför han kom.

Och när Nehemja med egna ögon fick se tillståndet i Jerusalem förstod han att det man hade berättat stämde – muren var nerriven, folket orkade inte eller brydde sig inte om att göra något åt det, det fanns en slags vanmakt över alltihop. Och det judiska arvet, traditionerna, berättelserna, lagarna hade inte så framträdande plats längre. För om man läser hela Nehemjas bok kan man se hur han och profeten Esra senare hjälper folket att inse vad deras tro betyder, hjälper att återupprätta Gudsrelationen, kanske kan man säga att de upptäcker frälsningen, räddningen utifrån det perspektiv som fanns då. Men det började med Nehemjas vanda över att det såg ut som det gjorde.

Han hade haft mycket ångest över tillståndet, han hade bett, fastat och ropat till Gud om hjälp och stöd och nu stod han där och undrade vad han skulle göra. Han hade stött på motstånd från dem som tagit sig makten – och alldeles innan dagens textavsnitt står det: *När horoniten Sanvallat och ammoniten Tobia, ämbetsmannen fick reda på allt detta blev de mycket förargade över att det kom någon som ville förbättra israeliternas villkor.* Och det var också de som senare kom att försöka sätta många käppar i hjulen för Nehemja och uppbyggandet av muren.

Nehemja hade fått en vision, han ville hjälpa sitt folk att bygga upp muren, men för att få en bild av hur det verkligen såg ut och vilka behov som fanns så behövde han se med egna ögon, inte bara på andras utsago. Så han gjorde en nattlig tur som ingen av de styrande visste om – med bara ett par man vid sin sida, en spaningstur, en rekognocering, och det är där texten som vi läste i början kommer in. Och han tog natten på sig för att verkligen kunna dokumentera, för att sedan kunna ge förslag till hur det skulle kunna göras om.

Förmodligen hade muren varit nedriven 144 år, den revs innan folket blev deporterade till Babylonien och sedan hade ingen orkat göra något, men nu samlade Nehemja präster, stormän, styresmän och övriga intresserade, man kan tänka sig att det fanns både arkitekter och olika yrkesmän med som kunde planlägga och se exakt vad som behövde göras. Och i samrådet kommer han med ett förslag, han kritiserar inte deras oförmåga utan ger en möjlighet att komma vidare: Låt oss bygga upp Jerusalems mur igen och göra slut på vår vanära! Och så berättar han hur Gud har hållit sin skyddade hand över honom och om kungens löfte om stöd och hjälp. Och det händer något i gruppen. Missmodet börjar ge sig och det blir en entusiasm över förslaget och beslutet blir: Låt oss börja bygga!

Om man skulle använda nytestamentliga bilder skulle man kunna säga att den helige anden kom och gav dem visioner och glädje och att det som tidigare verkat omöjligt plötsligt blev möjligt, genom den heliga andes kraft. *”Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min ande säger Herren (Sak 4:6).*

Och folket grep sig an verket med gott mod och kom en bit på väg, när Sanvallat och Tobia började skrämma dem och på alla sätt

försökte få dem att sluta bygga muren. Och de lyckades delvis. Folket började bli modfällna även om Nehemja höll stånd emot alla onda rykten och hånfulla kommentarer. Nehemja kommenterar det så här i fjärde kapitlet: *När Sanvallat, och Tobia och araber, ammoniter och ashdoditer, (alltså grannfolken som delvis skodde sig på judarnas situation) fick höra att Jerusalems sargade murar helades, att bräscherorna börjat fyllas igen, blev de utom sig av vrede. De gaddade sig samman för att angripa Jerusalem och skapa förvirring ibland oss.*

Och så beskriver han hur judarna som byggde på muren började bli missmodiga, och tyckte att arbetet var för tungt, att det inte skulle fungera. Men Jeremia gör vad han kan för att ingjuta mod i dem, han utrustar dem med vapen för att kunna förvara sig, och så skriver han *"När våra fiender fick reda på att vi kände till deras plan och att Gud gjort den om intet kunde vi alla återvända till muren, var och en till sin syssla, Från den dagen fick bara hälften av mina män arbeta medan den andra hälften stod med spjut och sköld, båge och harnesk bakom Judas folk, som byggde på muren"*

Och det fantastiska sker: På bara 52 dagar är muren uppbyggd igen och det blir stor glädje. Och så beskrivs det hur den invigs i kapitel 12. Det var lovsång och musik och de kom från hela landet för att medverka, och så lät han två stora lovsångskörer gå uppe på muren, den ena åt höger och den andra åt vänster och sedan de möttes i templet som också det var återuppbyggt tidigare och *"glädjen i Jerusalem hördes vida omkring"*.

Nog är det fascinerande med sådana här berättelser som beskriver vad Gud kan göra genom en människa som får nöd för en situation och som sedan har möjlighet att rent konkret göra någonting. Det finns ju många berättelser från idag om människor som utifrån sin kristna tro gör skillnad, som får folket med sig och som kan göra det omöjliga i situationer som de flesta av oss kanske inte skulle gå in i. Men samtidigt har vi alla fått möjligheter att stå i Guds tjänst var och en på sitt sätt och i den situation vi finns. Jag tror att det bara är vi själva som sätter gränserna. Nehemja hade mycket emot sig, först kungen, men Gud grep in och öppnade dörrar, sedan styresmännen i Juda, men han kunde med Guds hjälp genomskåda deras anslag, och delvis också judarna som undrade om det överhuvudtaget skulle kunna fungera.

Vi har alla fått möjligheten att se och reagera, vi kanske inte har en stadsmur att reparera, men det kan finnas andra situationer omkring oss som gör att vi känner nöd och vanda, att vi inte kan förstå hur det skulle kunna bli någon skillnad, och därför inte gör något alls. Det kan handla om vår privata situation, det kan handla om församlingen, det kan handla om det samhälle vi bor i, det kan handla om vårt land och politiska frågor eller annat.

Och redan där har vi tagit första steget till förändring, genom att vi blir medvetna om hur det ser ut. Och då kan vi som Nehemja få be och ropa till Gud om hans hjälp och närhet, be om att få vishet för att kunna förstå om det finns möjligheter vidare och att han ska kunna öppna dörrar. Jakob skriver i sitt brev 1:5 *Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser och han skall få vad han ber om.*

Kanske finns vi i någon sådan situation just nu. Hur skulle det kunna bli någon ändring, det känns inte bra som det är – jag behöver hjälp från Gud. Nehemjas skildring kan hjälpa oss att vara strategiska. Först att se och inse: Det här är ett problem, sedan att ropa till Gud om stöd och hjälp och vishet, sedan att se den faktiska situationen, sätta sig ner med papper och penna, eller datorn och liksom gå på spaning precis som Nehemja gjorde i natten. Sätta upp positivt och negativt, försöka få grepp om situationen, för det är ju alla tankar som snurrar runt som kan göra att man bli så förvirrad. För även om det kan vara jobbigt underlättar det att se svart på vitt: Det här är verkligheten just nu. Och även om det inte löser allt, så kan det ge en hjälp att tänka vidare.

Nehemja visste att han behövde skickliga hantverkare som kunde hantera sten och murbruk, han behövde duktiga snickare, som kunde göra nya portar av det trä han fått till skänks. Om vi går på spaning och ser hur tillståndet är, så kan vi också få en hjälp att förstå hur vi ska gå vidare. Kontakta en pastor, medkristen, läkare, psykolog, någon som kan praktiska saker eller vad det nu kan vara. För vi är till för varandra, ingen klarar allt ensam. Om Nehemja hade valt att bygga muren ensam hade han aldrig klarat av det, men med hjälp av villiga händer och goda vänner klarade de det på 52 dagar.

Vilken förmån vi har i våra församlingar att få stötta och hjälpa varandra, med kärlek och omsorg inte med fördömande och ifrågasättande, och att få be för varandra i livets olika omständigheter.

För det är inte alltid det går lätt att lösa en invecklad situation, ibland behövs det verkligen ett gudsingripande, men tänk att mitt i allt ändå kunna erfaras: det här är mitt liv nu, det ser ut så eller så, jag skulle vilja ha det annorlunda, men just nu och just här är det det här som gäller, och jag väljer att lita på att Gud är med också mitt i det svåra och turbulenta eftersom han har lovat att vara med mig alla dagar. Och så kan man ibland få se hur det öppnas nya möjligheter, en annan gång hur Guds kraft bara översköljer och ger ork att stå ut, och hur det vi kan uppleva som fiendens angrepp precis som Nehemja genomskådas och vi får gå vidare med hjälp av Guds kraft.

Efesierbrevet skriver: *”hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft. Ta på er Guds rustning, så att ni kan hålla stånd mot djävulens lömska angrepp. Ta på er Guds rustning så att ni kan göra motstånd på den onda dagen (alltså då alla de där jobbiga situationerna kommer) och stå upprätt efter att ha fullgjort allt. Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte och klä er i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter villigheten att gå ut med budskapet om fred. Håll ständigt trons sköld framför er, med den skall ni få den Ondes alla brinnande pilar att slockna och grip frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord. Gör det under åkallan och bön.*

Nehemja fick en vision när han bad till Gud om hur det skulle kunna bli, och vad han skulle kunna göra – på något sätt ta sig till Jerusalem, sedan hjälpa till att bygga upp muren – har vi fått någon vision om hur vi vill att det ena eller andra borde fungera? Det kan handla om brister, men också om att det som fungerar ska kunna fungera bättre. Vi måste våga lyssna till vårt hjärtas röst och tro att det vi tänker på – förmodligen är nerlagt av Gud och om det är från honom kan vi få visshet om det i vår bön, sedan får vi dela det först med några och liksom ”testa” idén och sedan kunna ta upp det i större sammanhang och tillsammans hitta en lösning eller hjälpas åt att göra någonting. Men vi behöver tro på oss själva, tro att vi har fått möjlighet att göra skillnad, att just jag kan få vara använd av Gud, det är inte bara han eller hon, utan jag som har fått chansen., För vad hände med judarna när muren var färdig? De fick ett mycket bättre självförtroende. Tänk

att de hade kunnat bygga muren på 52 dagar efter att den hade varit nerriven i 144 år. För varje gång vi märker att vi gjort det Gud vill genom att lyssna in vad han säger får vi ett bättre andligt självförtroende och så kan vi vara varandra till tjänst ännu mycket mer.

Gud vill använda oss, men vårt ansvar är att försöka lyssna in hans röst och tilltal, vare sig det sker genom yttre händelser som man reagerar på eller om det sker genom ett tilltal från Bibeln, genom en profetia eller genom hjärtats samtal med honom. Och sedan vill han ge oss de redskap vi behöver för att kunna gå vidare, det kan handla om andliga verkligheter- gåvor, tjänster- kärlek- omsorg, men också om praktiska, yttre möjligheter som kan samverka med varandra.

Avsluta med några verser från Romarbrevet 12 Jag ber er att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst. Anpassa er inte efter denna världen utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja, det som är gott, behagar honom och är fullkomligt!

Eller samma ställe som bibeltolkningen "The message skriver"

Detta är vad jag vill att ni med Guds hjälp ska göra: Ni ska ta allt ni gör i det vanliga vardagslivet – sova, äta, jobba, gå och bära fram det som offer till Gud. Att ta emot och acceptera det som Gud gör för er är det bästa ni kan göra för honom. Bli inte så välanpassade till samhället ni lever i att ni passar in utan att tänka. Ha i stället alltid Gud i tankarna. Då kommer ni att förändras inifrån. Ge akt på vad han vill och var snabba med gensvar. Tvärtemot andan i samhället ni lever i, som skulle dra er ner till sin egen omogna nivå, lockar Gud fram det bästa hos er och låter er mogna som människor.

AMEN